

Η είδηση έλεγε ότι, κατ' εντολήν του προέδρου της κυβέρνησεως, η γαλανόλευκη στην Ακρόπολη των Αθηνών, την επομένη του θανάτου του Μανώλη Γλέζου, κυμάτισε μεσίστια. Ακολούθησαν οι δηλώσεις του τέως Π.τ.Δ. καθώς και του υπουργού επί των εξωτερικών, για την προσωπικότητα του εκλιπόντος.

Τιμητικά όλα τούτα για έναν πολιτικό αντίπαλο, αν υποτεθεί βεβαίως ότι εξέφρασαν άποψη και δεν έκαναν πολιτική. Βεβαίως κάποιοι θα σκεφτούν, για το κυβερνών κόμμα και πολύ περισσότερο για τον τόπο πως θα ήταν καλύτερα, αν περιορίζονταν σε μια λέξη που εννοούσαν, όπως συλλυπητήρια στους οικείους του, και να είχαν άλλη κυβερνητική δομή, όπως π.χ. άλλους υπουργούς στο Ανάπτυξης και Επενδύσεων ή στο Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων.

Δεν υπήρχε περίπτωση πολιτικοί σαν αυτούς να έβρισκαν στέγη σε μια στέρεα Ν.Δ. Όχι γιατί είναι ακροδεξιοί, ούτε γιατί δεν είναι σαρξ εκ σαρκός του κόμματος, ούτε επειδή στον αγώνα της πολιτικής επιβίωσης άλλαζαν κομματικές φανέλες με μεγαλύτερη ευκολία από ποδοσφαιριστή. Αλλά γιατί θα υπήρχαν καλύτερες επιλογές. Αν όμως ο πάγκος είναι άδειος, βολεύεσαι με ότι κυκλοφορεί. Αυτό είναι το πρόβλημα με την πολιτική. Ότι οι ικανοί πολιτικοί δεν περισσεύουν.

Όπως και να έχει πάντως, ο Γλέζος, από τα 20 του χρόνια, έβαλε τη ζωή του κάτω από την ιδεολογία του. Το ότι έζησε και πέθανε από φυσικό θάνατο στα 98 του, ήταν ένα μικρό θαύμα. Την ίδια τύχη, δεν είχαν οι χιλιάδες άγνωστοι που εκτελέστηκαν από τα έκτακτα

στρατοδικεία. Δεν είχαν ούτε οι προσωπικότητες που έγιναν σύμβολα επειδή ακριβώς εκτελέστηκαν. Όπως ο Νίκος Μπελογιάννης, ο [Δημήτρης Μπάτσης](#), ο Ηλίας Αργυριάδης, ο Νίκος Καλούμενος, που τουφεκίστηκαν Κυριακάτικα εν κρυπτώ, την ίδια μέρα που πέθανε ο Γλέζος, αλλά 68 χρόνια νωρίτερα.

Τύχη δεν είχε ούτε ο Νίκος Πλουμπίδης που εκτελέστηκε παραμονή Δεκαπενταύγουστου, πέντε χρόνια μετά τη λήξη του Εμφυλίου, ολότελα εγκαταλελειμμένος, προδομένος και από το κόμμα του. Στην εξουσία τότε βρίσκονταν οι πολιτικοί παππούδες όσων τίμησαν χθες το Γλέζο. Τον ίδιο μηχανισμό διακονούσαν, που ανάλογα με την εποχή, στελεχωνόταν με ότι υπήρχε ή με ότι βόλευε. Κάτι παρόμοιο δηλαδή αν και ζήσαμε, περιόδους μεγαλύτερης ομοιογένειας και ποιοτικότερου ρόστερ.

Αλλά, αν ο πάγκος είναι άδειος, αυτά συμβαίνουν. Για να μην παρεξηγηθώ αυτό ισχύει και για τους προηγούμενους, που ασκούσαν εξουσία, στο βαθμό τουλάχιστον που ήταν μπορετό, τέτοια εποχή σε ένα χρεοκοπημένο κράτος. Ανάγονται όλοι και όλα στην ευρύτερη έκπτωση. Μια ματιά στο οβάλ γραφείο και άλλη μια στο 10 της Downing st. το επιβεβαιώνει πανηγυρικώς, λυπηρά.